

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/123/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5922200661
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Topoľančík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5922200661.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Topoľančíka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcu: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova č. 2, 812 72 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 00 151 866, proti žalovanému: S. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. B. č. XXX, XXX XX B. B., okres O., v konaní o zaplatenie sumy 91,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 5C/11/2022-66 zo dňa 19. júla 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. mení tak, že žalobu voči žalovanému v celom rozsahu zamieťa.

Žalovanému sa voči žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Ružomberok, ako súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 5C/11/2022-66 zo dňa 19. júla 2022 (ďalej aj „súd prvej inštancie“, prípadne „okresný súd“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 91,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 91,- eur od 08.10.2020 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti výroku rozsudku (výrok I. napadnutého rozsudku) a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal (výrok II. napadnutého rozsudku).

1.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia ustálil, že faktúrou č. 8060204921 zo dňa 07.09.2020, splatnou dňa 07.10.2020, žalobca vyfaktoval žalovanému náklady za stravu počas nariadenej karantény v zariadení N. za obdobie od 12.04.2020 do 19.04.2020, a to vo výške 91,- eur, ktorá bola doručená žalovanému do vlastných rúk dňa 18.09.2020. Uviedol, že výzvou zo dňa 04.12.2020 žalobca vyzval žalovaného na úhradu pohľadávky po lehote splatnosti a rovnako tak učinil aj výzvou na úhradu pohľadávky štátu zo dňa 24.01.2022, ktorá bola doručená žalovanému dňa 07.02.2022. Poukázal na rámcovú dohodu o poskytovaní služieb uzatvorenej medzi poskytovateľom Komplexná centrálna záchranná služba a objednávateľom SR, zastúpená Ministerstvom vnútra SR zo dňa 16.03.2020, na základe ktorej sa poskytovateľ zaviazal zabezpečovať pre objednávateľa služby súvisiace s pobytom občanov umiestnených v karanténe v súvislosti s ochorením Covid-19 na základe rozhodnutia ústredného krízového štábu a verejnej vyhlášky ÚVZ č. OLP-2567/2020 zo dňa 12.03.2020, a to za: záchrannárske služby, stravovacie služby a strážnu službu, ktoré budú vykonávané v miestach určených objednávateľom a zároveň sa objednávateľ zaviazal uhradiť poskytovateľovi za poskytnuté služby dojednanú odmenu. Upriamil pozornosť na článok II bod 2.1 dohody, podľa ktorého cena za poskytnuté služby bola zmluvnými stranami dohodnutá v súlade so zákonom Národnej rady SR č. 18/1996 Z.z. o cenách, a to za stravovacie služby 13,- eur/1deň/1 osoba/ 3-krát strava (raňajky, obed, večera). Ustálil, že na základe rámcovej dohody o poskytovaní služieb zo dňa 16.03.2020 dodávateľ Komplexná centrálna

záchranná služba vystavil objednávateľovi - žalobcovi faktúru č. 200100006 zo dňa 27.04.2020, splatnú dňa 27.05.2020, ktorou fakturoval náklady v zmysle článku II bod 2.3 rámcovej dohody, a to v celkovej výške 150.000,- eur, z čoho služby stravovania od 15.04.2020 do 26.04.2020 predstavujú 91 262,- eur. Uviedol, že žalovaný napriek opakovaným výzvam dlžnú sumu 91,- eur neuhradil.

1.2. Súd prvej inštancie konštatoval, že medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný sa v období od 12.04.2020 do 19.04.2020 podrobil nútej izolácii v štátnom karanténnom zariadení N., a to na základe opatrenia ÚVZ SR zo dňa 04.04.2020 OLP-3012/2020 z dôvodu vyhlásenia mimoriadnej situácie na území SR Vládou SR - uznesením vlády č. 111 zo dňa 11.03.2020 dňom 12.03.2020 a pandémie ochorenia Covid-19 vyhlásenej dňa 11.03.2020 Generálnym riaditeľom Svetovej zdravotníckej organizácie. Uviedol, že medzi stranami nebolo sporné, že žalovanému v uvedených dňoch bola poskytnutá strava, čo žalovaný nerozporoval a nenamietal, pričom rovnako nenamietal výšku nákladov za stravu účtovanú sumou 13,- eur za deň. Poukázal na to, že žalovaný vo svojej obrane poukázal na porušenie svojich ústavou garantovaných práv v súvislosti s nútenou izoláciou v predmetnom zariadení, nálezy Ústavného súdu SR, ako aj nedostatok pasívnej legitímácie, pričom žalovaný svoju obranu založil najmä na náleze Ústavného súdu SR zo dňa 08.12.2021 PL.ÚS 4/2021, ktorým bol konštatovaný nesúlad ust. § 4 ods. 1 písm. g) a § 48 ods. 4 písm. aa) zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, s článkom 1 ods. 1, článkom 2 ods. 2 a 3 a článkom 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a nesúlad ust. § 12 ods. 2 písm. f) v časti „alebo v zdravotníckom zariadení, prípadne v inom určenom zariadení“ a v časti „karanténne opatrenia“, ust. § 48 ods. 4 písm. n) v časti „alebo karanténa osoby podozrivej z nákazy“, ust. § 48 ods. 4 písm. u) v časti „alebo karanténa“ a ust. § 51 ods. 1 písm. d) v časti „a karanténnym opatreniam“ zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v súlade s článkom 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s článkom 1 ods. 1, článkom 2 ods. 2 a článkom 13 ods. 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a s článkom 5 ods. 1 písm. e) a ods. 2 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

1.3. Súd prvej inštancie ustálil, že Ústavný súd Slovenskej republiky v predmetnom náleze dospel k záveru, že uloženie povinnosti podľa § 58 ods. 2 Zákona o ochrane verejného zdravia znášať (bez náhrady) náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia osobe, ktorá je povinná tieto povinnosti plniť, je v súlade s článkom 20 ods. 1, 3, 4 a 5, čl. ods. 1 a čl. 13 ods. 4 Ústavy v spojení s článkom 1 Dodatočného protokolu.

1.4. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu na úhradu nákladov za poskytnutú stravu žalovanému v štátnom karanténnom zariadení N. v období od 12.04.2020 do 19.04.2020 je dôvodný a legitímny. Vychádzal z toho, že jeho výška nebola sporná, a preto žaloba v celom rozsahu vyhovel, majúc preukázanú i pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného, ktorý bol prijímateľ poskytovanej stravy v karanténnom zariadení. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi i príslušenstvom uplatnenej pohľadávky, a to 5%-ný ročný úrok z omeškania z dlžnej sumy od 08.10.2020, t.j. odo dňa nasledujúceho po splatnosti faktúry.

1.5. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobcovi, ktorý bol vo veci úspešný, právo na ich náhradu nepriznal, keďže tomuto žiadne trovy konania nevznikli a ani v podanej žalobe si žalobca trovy konania neuplatňoval.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný riadne a včas odvolanie z dôvodov prezumovaných § 365 ods. 1 písm. e), písm. f) a písm. h) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), pričom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie. Žalovaný si súčasne uplatnil trovy konania. V odvolaní žalovaný východiskovo zopakoval svoju skutkovú a právnu argumentáciu zo štádia konania pred súdom prvej inštancie. V odvolaní napádal, že rozsudok súdu prvej inštancie trpí nedostatkom zákonného odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP, poukazujúc za to, že súd prvého stupňa nijako nevysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, čo považuje za preukázané (poukázal iba na preukázané skutočnosti), ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil. Súčasne poukázal na to, že súd prvej inštancie vôbec neprejednal a nevybavil jeho námietku o nedostatku jeho právnej subjektivity byť povinnou osobou izolácie podľa § 2 ods. 1 písm. m) zákona č. 355/2007 Z.z., ako ani

námietku nedostatku všeobecnej záväznosti posudzovaného opatrenia, ani jeho neúčinnosti, pričom tieto námietky doslova ignoroval, keď žalovaný má za to, že tieto sú ťažiskovými otázkami pre zákonné vybavenie žalovaného nároku. Žalovaný má súčasne za to, že súd prvej inštancie argumentačne právne nevybavil ani jeho námietku o nedostatku pasívnej legitímácie, keď iba konštatoval, že žalovaný je vecne pasívne legitímovaný. Má za to, že súd prvej inštancie nijako neprejednal jeho obranu, iba vecne a právne nelogicky rozhodol o priznaní nároku s odkazom na nález ústavného súdu zo dňa 08.12.2021 sp.zn. PL.ÚS 4/2021, nakoľko tento nepotvrdil súlad ust. § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z. s Ústavou SR. V tejto súvislosti upriamil pozornosť na to, že on nenamietal v konaní ústavnú kvalitu uvedeného ustanovenia (a nemal voči nemu námietky), ale nedostatok právnej subjektivity byť podľa tohto ustanovenia povinnou osobou, keď má za to, že konštatovaný názor ústavného súdu práveže potvrdzuje jeho obranu nedostatku právnej subjektivity nariadenej izolácie a nedostatku vecnej legitímácie. Súčasne namietal, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tiež trpí nedostatkom zákonného odôvodnenia podľa § 220 ods. 3 CSP, nakoľko súd prvej inštancie sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe a neuviedol žiadne odôvodnenie tohto odklonu. Odklon súdu prvej inštancie vzhľadom v tom, že v rozhodnutí Ústavného súdu SR zo dňa 24.09.2020 sp. zn. II. ÚS 411/2020 je konštatované, že predmetné opatrenie Úradu verejného zdravotníctva SR, ktorých súčasťou je aj posudzované opatrenie, nie je všeobecne záväzným právnym predpisom, ale v rozpore s týmto ústavným názorom ho za všeobecne záväzné považoval. Podľa názoru žalovaného sa súd prvej inštancie nielenže odklonil od ustálenej súdnej praxe, ale marí výkon rozhodnutia Ústavného súdu SR, a to nálezu zo dňa 08.12.2021 sp. zn. PL.ÚS 4/2021, ktorým bolo vyhlásené, že ust. § 12 ods. 2 písm. f) zákona č. 355/2007 Z.z., podľa ktorého bolo vydané posudzované opatrenie, nie je v súlade s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Ústavou SR a túto skutočnosť doslova ignoroval, keď na základe vykonaného dokazovania ho zaviazal s poukazom na § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z. na úhradu žalovaného nároku. V nadväznosti na uvedené žalovaný poukázal na ust. § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z., podľa ktorého náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia, uhrádza ten, kto je povinný tieto povinnosti plniť. V nadväznosti na uvedené poukázal na závery ústavného súdu uvedené v náleze zo dňa 08.12.2021 sp. zn. PL.ÚS 4/2021, v zmysle ktorých povinnosti musia vzniknúť osobe, ktorá je povinná ich plniť podľa tohto zákona a všeobecne záväzných právnych predpisov upravujúcich ochranu verejného zdravia, keď podľa § 12 ods. 2 písm. f) citovaného zákona túto povinnosť plní právny subjekt označený v § 2 ods. 1 písm. m) zákona, a nie subjekt (všetci prichádzajúci) na územie Slovenska z určeného miesta. Má za to, že žalovaný potom nie je povinnou osobou podľa tohto zákona. Upriamil pozornosť na to, že povinnosť predmetnej izolácie subjektu „všetky osoby“ vstupujúce v určenom čase na územie Slovenska je uložená (iba) na základe posudzovaného opatrenia a toto je v prvom rade v rozpore s § 2 ods. 1 písm. m) citovaného zákona a zároveň podľa uznesenia Ústavného súdu SR zo dňa 24.09.2020 sp. zn. II.ÚS 411/2020 nie je všeobecne záväzným právnym predpisom. Na základe uvedeného má za to, že on nie je povinnou osobou podľa § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z., pretože povinnosť izolácie mu nebola uložená podľa § 2 ods. 1 písm. m) v spojení s § 12 ods. 2 písm. f) citovaného zákona. Má za to, že posudzované opatrenie trpí ťažkým omylom v osobe adresáta, nakoľko týmto s poukazom na článok 1 ods. 1, článok 2 ods. 2 Ústavy nemôže byť pre účely izolácie podľa § 12 ods. 2 písm. e) zákona č. 355/2007 Z.z. určený iný subjekt než subjekt podľa § 2 ods. 1 písm. m) citovaného zákona. Žalovaný má za to, že na nulité rozhodnutie súd neberie ohľad, pretože ide o ničotné, neexistujúce rozhodnutie a takýto akt nevyvoláva zamýšľané účinky a v prípade nulity nie je možné vôbec uvažovať o prezumpcii správnosti aktu. Uviedol, že súd k nulite prihliada z úradnej povinnosti, pričom poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 18.05.2016 sp. zn. I.ÚS 323/2016, ako aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.12.2018 sp. zn. 8Sžr/52/2016.

2.1. Žalovaný má súčasne za to, že ďalším nedostatkom posudzovaného opatrenia ako titulu žalovaného nároku je skutočnosť, že nálezom Ústavného súdu SR zo dňa 08.12.2021 sp. zn. PL.ÚS 4/2021 bolo vyhlásené, že ust. § 12 ods. 2 písm. f) zákona č. 355/2007 Z.z., podľa ktorého bolo vydané, nie je v súlade s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Ústavou SR, keď podľa § 91 ods. 1 a nasl. zákona č. 314/2018 Z.z. a s poukazom na článok 1 ods. 1 Ústavy SR nároky vzniknuté na podklade rozhodnutia vydaného podľa neústavného a neúčinného ustanovenia nemožno vymáhať. Má za to, že predmetná izolácia v štátnych zariadeniach bola realizovaná v hrubom rozpore s Dohovorom a Ústavou, preto po vyhlásení ustanovení, podľa ktorých bola nariadená, za neústavné, bola dikcia zákona zmenená a izoláciu je možné vykonať už iba v domácom prostredí, o čom svedčí porovnanie znenia § 2 ods. 1 písm. m) a § 12 ods. 2 písm. f) v posudzovanom čase a v čase vyhotovenia odvolania. Má

za to, že vymáhanie predmetného nároku zo strany žalobcu a priznanie ho zo strany konajúceho súdu je konaním odporujúcim zákonu podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Taktiež má za to, že argument žalobcu, že v danom prípade sa nejedná o náklady za izoláciu, ale za stravu v izolácii, je právne bezvýznamný, pretože na nezákonnej izolácii nemôže existovať žiaden nárok. Má za to, že nález ústavného súdu sp. zn. PL.ÚS 4/2021 je pre všetky subjekty záväzný a jeho ignorovaním je naplnená skutková podstata podľa § 350 Trestného zákona.

3. Žalobca vo svojom vyjadrení zotrval na svojom právnom názore a všetkých svojich písomných vyjadreniach učinенých v konaní v štádiu konania pred súdom prvej inštancie. Vo vyjadrení sa v plnej miere stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie, považuje ho za vecne a právne správny a náležite odôvodnený, pričom sa stotožnil so správnosťou právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie. Nesúhlasil s podaným odvolaním žalovaného, pričom má za to, žalovaným uvedené odvolacie dôvody tak, ako ich formuloval, neobstoja a sú nedôvodné, keď žalovaný v odvolaní síce formálne uvádza odvolacie dôvody, avšak tieto bližšie nešpecifikoval, ani neobjasnil. Má za to, že zo strany žalovaného nedošlo k naplneniu a ani k preukázaniu žiadneho z odvolacích dôvodov, o ktoré opiera svoje odvolanie, na základe čoho považuje žalobca podané odvolanie za neprípustné a nedôvodné. Pokiaľ žalovaný v odvolaní opakovane poukazuje na nezákonnosť izolácie, tak žalobca má za to, že predmetom sporu nie je otázka posudzovania ústavnosti žalobcovho pobytu v karanténnom zariadení, ale žalobcov nárok na náhradu nákladov vzniknutých v dôsledku zabezpečenia stravy žalovanému. Žalobca má za to, že jeho nárok je daný, keď žalovaný žiadnym spôsobom nepoprel skutkové tvrdenie, že bol v karanténnom zariadení v N. od 12.04.2020 do 19.04.2020, žalovaný žiadnym spôsobom nerozporoval skutočnosť, že mu bola strava zabezpečená a taktiež žiadnym spôsobom žalovaný nerozporoval ani výšku nároku, ktorého sa žalobca domáha. V danej súvislosti poukázal žalobca na to, že skutkové tvrdenia, ktoré neboli žalovaným výslovne popreté, sú v konaní nesporné.

3.1. Vo vzťahu k námietke žalovaného, že na nezákonnej izolácii nemôže existovať žiaden nárok, keďže izolácia bola nariadená podľa ustanovení zákona vyhlásených Ústavným súdom SR za neústavné, žalobca uviedol, že v bode 196 nálezu Ústavného súdu SR PL.ÚS 4/2021-136 zo dňa 08.12.2021, publikovaného v Zbierke zákonov SR pod č. 551/2021 Z.z., Ústavný súd uvádza, že „Vzhľadom na to, že ustanovenia zákona o ochrane verejného zdravia, ktoré ústavný súd identifikoval ako nesúladné s ústavou a dohovorom, strácajú podľa § 91 ods. 1 Zákona o ústavnom súde účinnosť dňom vyhlásenia tohto nálezu v zbierke zákonov, derogácia so sebou nesie právne účinky ex nunc (teda nie spätne, retroaktívne), preto ani nezakladá náhradové nároky v dôsledku nariadených opatrení majúcich základ v derogovaných ustanoveniach a uplatnených voči ich adresátom v období, keď sa na tieto ustanovenia vzťahovala prezumpcia ich súladu s právnymi predpismi vyššej právnej sily.“ Poukázal na to, že z uvedeného vyplýva, že ustanovenia zákona č. 355/2007 Z.z., ktoré boli právnym základom pre nariadenie karantény pre žalovaného, a pri ktorých Ústavný súd SR konštatoval ich nesúlad s Ústavou SR, stratili účinnosť až dňom vyhlásenia nálezu Ústavného súdu v Zbierke zákonov SR, pričom tento nález Ústavného súdu SR nemá spätné účinky aj na právne vzťahy pred vyhlásením tohto nálezu Ústavného súdu SR a pred jeho zverejnením v Zbierke zákonov SR. Na základe uvedeného navrhol, aby Krajský súd v Žiline rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

4. Na vyjadrenie žalovaného podaného prostredníctvom I. zo dňa 16.10.2022 súd prvej inštancie neprihliadol, nakoľko uvedené vyjadrenie bolo podané I., ktorej bolo udelené plnomocenstvo zo strany žalovaného ako advokátke, keď súd prvej inštancie úradnou činnosťou zistil, že menovanej bol pozastavený výkon advokácie, a teda zastúpenie uvedenou osobou ako advokátkou nie je možné, a preto nepovažoval predmetné podanie za podpísané. Vzhľadom na absenciu kvalifikovaného podpisu v uvedenom vyjadrení žalovaného podľa § 127 ods. 1 CSP, súd prvej inštancie vyzval žalovaného, aby v lehote 10 dní doručil predmetné vyjadrenie zo dňa 16.10.2022 podpísané priamo ním s tým, že v opačnom prípade súd na uvedené písomné vyjadrenie zo dňa 16.10.2022 nebude prihliadať. Nakoľko žalovaný predmetné podanie v stanovenej lehote nedoplnil, súd na podanie neprihliadol.

5. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie na základe podaného odvolania žalovaného v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) podľa § 388 CSP postupom v zmysle § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a súvisiacom výroku II. zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie bol žalovaným napadnutý z dôvodu prezumovaného § 365 ods. 1 písm. e) CSP, t.j. že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, z dôvodu prezumovaného § 365 ods. 1 písm. f) CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj z dôvodu prezumovaného § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t.j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Z obsahu odvolania súčasne vyplýva, že žalovaný namieta, že rozsudok súdu prvej inštancie trpí nedostatkom zákonného odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP, keď súd prvej inštancie nemal nijako nevysvetliť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenie a právne argumenty strán, čo považuje za nepreukázané, ktoré dôkazy vykonal a z ktorých dôkazov vychádzal, ako ich vyhodnotil a súčasne právne nevybavil ani námietku žalovaného o nedostatku pasívnej legitímácie, keď iba konštatoval, že žalovaný je vecne pasívne legitimovaný a súčasne mal za to, že napadnutý rozsudok trpí tiež nedostatkom zákonného odôvodnenia podľa § 220 ods. 3 CSP, keď súd prvého stupňa sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe a neuviedol žiadne odôvodnenie tohto odklonu (od právneho názoru prezentovaného v rozhodnutí Ústavného súdu SR zo dňa 24.09.2020 sp. zn. II.ÚS 411/2020 a nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 08.12.2021 sp. zn. PL.ÚS 4/2021), čo zakladá odvolací dôvod prezumovaný § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

7. Odvolací súd primárne poukazuje na to, že žalovaný v odvolaní bližšie nevymedzil subsumpciu odvolacích dôvodov pod dôvody prezumované § 365 ods. 1 písm. e) a f) CSP, keď ním uvádzané odvolacie dôvody možno (podľa ich obsahu) subsumovať pod ust. § 365 ods. 1 písm. h) a písm. b) CSP.

8. Krajský súd posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, teda to či súd prvej inštancie riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, a to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05), pričom konštatuje, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, keď uviedol rozhodujúci skutkový stav a primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, svoje právne závery riadne vysvetlil a dostatočne uspokojivo objasnil, z akých úvah vychádzal (hoci s právnym posúdením veci sa odvolací súd nestotožnil a uznal odvolaciu argumentáciu žalovaného). Porušenie práva na spravodlivý proces zakladá prípustnosť a zároveň aj dôvodnosť odvolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces sa chápe nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou SR. Pod pojmom procesný postup sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných práv, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia, avšak nie samotné rozhodnutie súdu vo veci, ani jeho odôvodnenie, funkciou ktorého je vysvetliť podstatné dôvody, so zreteľom na ktoré súd vo veci rozhodol. V okolnostiach prejednávanej veci sa odvolací súd nestotožnil s námietkami odvolateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, keď rozhodnutie súdu prvej inštancie (pri ním vyslovenom právnom závere, s ktorým, ako už bolo vyššie uvedené, sa však odvolací súd nestotožnil) obsahuje dostatočne presvedčivé vysvetlenie dôvodov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. I keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, podľa názoru odvolacieho súdu v prejednávanej veci o taký prípad nešlo. Pokiaľ súd prvej inštancie svoje právne závery formuloval stroho, uvedené samo o sebe nemôže znamenať vadu rozhodnutia a predstavovať zásah do práva strany sporu na spravodlivý proces. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia preto nemožno in globo považovať za rozporné s požiadavkou vyplývajúcou z práva na spravodlivý proces, keďže je z neho zreteľné, z akého skutkového stavu súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal, o aké ustanovenia právnych predpisov sa jeho rozhodnutie opieralo a ako boli tieto relevantné ustanovenia ním interpretované.

9. Pokiaľ žalovaný namietal, že v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie absentuje dôkladné odôvodnenie odklonu od ustanovenej rozhodovacej praxe tak, ako to prezumuje § 220 ods. 3 CSP, odvolací súd nevzhladol v preskúvanom rozsudku súdu prvej inštancie žalovaným namietaný odklon. Pokiaľ žalovaný primárne namietal odklon od ustálenej rozhodovacej praxe, keď za ustálenú rozhodovaciu prax považoval rozhodnutie Ústavného súdu SR II.ÚS 411/2020 zo dňa 24. septembra 2020, odvolací súd primárne poukazuje na to, že predmetné rozhodnutie Ústavného súdu SR sa týka posúdenia povahy opatrenia Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. OLP/3172/2020 zo dňa 17. apríla 2020, pričom Ústavný súd napadnuté opatrenie posúdil ako správny akt vydaný orgánom verejnej správy pri plnení jeho úloh, ktorý má charakter hybridného správneho aktu, resp. rozhodnutia sui generis, ktoré je preskúmateľné správnym orgánom v rámci konania o správnej žalobe podľa tretej časti prvej hlavy Správneho súdneho poriadku, ustálic, že osoba priamo dotknutá opatrením Úradu verejného zdravotníctva vydaným na predchádzanie chorobám a pri ohrození verejného zdravia, je oprávnená napadnúť toto opatrenie všeobecnou správnou žalobou, ktorá zakladá prednostnú právomoc všeobecného súdu oproti (subsidiárnej) právomoci ústavného súdu rozhodnúť o ochrane základných práv dotknutej osoby v konaní o ústavnej sťažnosti podľa článku 127 Ústavy. Uvedené závery Ústavného súdu však vo vzťahu k námietke žalovaného o nedostatočnom odôvodnení odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolací súd aj vzhľadom na striktné konštatčne vymedzený dôvod odklonu nevzhladol. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že je možné sa bezvýhradne stotožniť so záverom ústavného súdu prezentovaným v predmetnom rozhodnutí, ktorý v rozhodnom čase (na rozdiel od aktuálneho právneho stavu) priznal predmetným opatreniam Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky povahu hybridného správneho aktu, pričom uvedenému „neprotirečil“ ani súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV.ÚS 459/2020 z 24. septembra 2020, v ktorom sa vyjadril k charakteru opatrenia Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky ako hybridného správneho aktu v tom zmysle, že „pokiaľ ide o právnu existenciu tzv. hybridného správneho aktu, teda individuálneho správneho aktu s prvkami normatívneho právneho aktu (normatívny prvok spočíva najmä vo všeobecne, resp. abstraktne určenom okruhu adresátov tohto aktu) v právnom poriadku Slovenskej republiky, taký akt aplikácie práva nemusí byť všeobecne legálne definovaný ako procesná kategória. Postačuje, ak z normatívne ustanovených konkrétnych oprávnení pre určitý orgán verejnej správy vo všeobecne záväznom právnom predpise (rozsahu predmetnej úpravy použitom ako „lex specialis“) vyplýva práve taká povaha výsledku výkonu jeho právomoci (legálna kompetenčná, teda nie pojmová, resp. statusová definícia). Opatrenie Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky ako správny akt vydaný orgánom verejnej správy pri plnení jeho úloh malo pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 286/2020 Z.z. charakter hybridného správneho aktu, resp. rozhodnutia sui generis, preskúmateľného správnym súdom v rámci konania o správnej žalobe podľa tretej časti prvej hlavy Správneho súdneho poriadku. Formulácia zákonných oprávnení na vydávanie opatrení podľa § 12 ods. 2 písm. b), c) a f) a § 48 ods. 4 písm. l) zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 14. októbra 2020 zakladá „ratione materiae“ záver o vydávaní opatrenia ako hybridného správneho aktu. Ide teda o akt vydaný na základe zákona, nie ako jeho vykonávací predpis, avšak adresovaný neurčitému počtu osôb, obsahujúci obmedzenia a povinnosti vyplývajúce zo zákona, ktorý im bol v konkrétnej veci oznámený. Individuálny prvok, ktorý je tu dominantný, je určený konkrétnosťou predmetu regulácie, ktorá sa netýka akejkolvek (genericky určenej) pandemickej situácie, ale konkrétnej pandémie, na ktorú opatrenie reaguje“. Odvolací súd súčasne nevzhladol odklon rozhodnutia súdu prvej inštancie od záverov konštatovaných v náleze Ústavného súdu SR sp. zn. PL 4/2021-136 zo dňa 08.12.2021, keď súd prvej inštancie pri svojom rozhodnutí vychádzal priamo z tej časti nálezu ústavného súdu, ktorým bol vyslovený súlad § 58 ods. 2 zákona č. 335/2007 Z.z. s Ústavou Slovenskej republiky. Samotná skutočnosť, že súd prvej inštancie pri posúdení dôvodnosti nároku podľa § 58 ods. 2 zákona č. 335/2007 Z.z. nepostupoval v kontexte ustanovení predmetného zákona (konkrétne § 12 ods. 2 písm. f), § 48 ods. 2 písm. n), príp. § 51 ods. 1 písm. d) citovaného zákona) nezakladá rozpor odôvodnenia rozsudku s § 220 ods. 3 CSP (a v uvedenom nedostatku potom odvolací dôvod nevzhladol žalovaným prezumovaný dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP), ale zakladá dôvod prezumovaný § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t.j., že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

10. V kontexte námietky žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, keď na zistený skutkový

stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu (úplne ju opomenul aplikovať) alebo aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. V tomto zmysle sa odvolací súd zaoberal správnosťou (aplikovateľnosťou) § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z. pri posúdení nároku uplatňovaného žalobcom v prejednávanom spore, pričom dospel k záveru, že s námietkami žalovaného uvedenými v odvolaní ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci sa možno východiskovo stotožniť. Podľa § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z. (znenie predmetného ustanovenia nebolo od času rozhodného pre posúdenie dôvodnosti nároku doposiaľ zmenené) „Náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom nad inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia, uhrádza ten, kto je povinný tieto povinnosti plniť.“ Vychádzajúc zo znenia predmetnej právnej normy sa odvolací súd nestotožnil s argumentáciou súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o posúdenie pasívnej legitímácie žalovaného, keď súd prvej inštancie pri posúdení pasívnej legitímácie žalovaného vychádzal z toho, že táto je daná z dôvodu, že žalovaný bol prijímateľom poskytnutej stravy v karanténnom zariadení. Odvolací súd má za to, že rozhodným pre zodpovedanie otázky, či je žalovaný nositeľom pasívnej vecnej legitímácie v prejednávanom spore, bolo to, či tento je/bol takým subjektom, ktorý bol povinný povinnosti ustanovené týmto zákonom (rozumej zákon č. 355/2007 Z.z.) a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia plniť. V kontexte uvedeného odvolací súd upriamuje pozornosť na skutkový základ prejednávaného sporu, keď žalobca sa voči žalovanému domáha náhrady nákladov na stravu, ktorá mala byť žalovanému poskytnutá v čase, kedy mu bola nariadená karanténa v karanténnom zariadení N. za obdobie od 12.04.2020 do 19.04.2020. V zmysle § 12 ods. 2 písm. f) zákona č. 355/2007 Z.z. (v rozhodnom čase) opatreniami na predchádzanie vzniku a šíreniu prenosných ochorení sú izolácia v domácom prostredí alebo v zdravotníckom zariadení, príp. inom určenom zariadení, zvýšený zdravotný dozor, lekársky dohľad, karanténne opatrenia. Podľa § 51 ods. 1 písm. d) zákona č. 355/2007 Z.z. (v rozhodnom čase) boli fyzické osoby povinné podrobiť sa v súvislosti s predchádzaním prenosným ochoreniam lekárskeho vyšetreniam a diagnostickým skúškam, ktoré nie sú spojené s nebezpečenstvom pre zdravie, preventívnemu podávaniu protilátok a iných prípravkov, povinnému očkovaniu, liečeniu prenosných ochorení, izolácii a karanténnym opatreniam. V nadväznosti na uvedené odvolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR č.k. PL.ÚS 4/2021-136 zo dňa 8. decembra 2021, ktorý, okrem iných ustanovení, vyslovil nesúlad § 12 ods. 2 písm. f) zákona č. 355/2007 Z.z. v časti „alebo v zdravotníckom zariadení, prípadne inom určenom zariadení“ a v časti „karanténne opatrenia“ a ust. § 51 ods. 1 písm. d) citovaného zákona v časti „a karanténnym opatreniam“ s článkom 17 ods. 1 a 2 Ústavy SR v spojení s článkom 1 ods. 1, článkom 2 ods. 2 a článkom 13 ods. 2 a 4 Ústavy SR a s článkom 5 ods. 1 písm. e) a ods. 2 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z uvedeného možno vyvodiť, že opatrenia na predchádzanie vzniku a šíreniu prenosných ochorení, spočívajúce v izolácii v zdravotníckom zariadení, príp. inom určenom zariadení, ako aj karanténne opatrenia, nevykazujú súlad s vyššie uvedenými článkami Ústavy SR, prípadne Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a súčasne uloženie povinnosti fyzickej osoby podrobiť sa karanténnym opatreniam nie je v súlade s Ústavou SR, príp. príslušnými článkami Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Uloženie povinnosti žalovanému podrobiť sa nariadenej karanténe v príslušnom karanténnom zariadení sa teda zakladalo na zákonných ustanoveniach, ktoré boli následne predmetným nálezom Ústavného súdu SR vyhlásené za nesúladné s Ústavou SR. Odvolaciemu súdu je zrejmé, že Ústavný súd v bode 196. odôvodnenia nálezu vyslovil, že „ustanovenia zákona o ochrane verejného zdravia (poznámka odvolacieho súdu: zákona č. 355/2007 Z.z.), ktoré ústavný súd identifikoval ako nesúladné s ústavou a dohovorom, strácajú podľa § 91 ods. 1 zákona o ústavnom súde účinnosť dňom vyhlásenia tohto nálezu v zbierke zákonov, keď derogácia so sebou nesie právne účinky ex nunc (teda nie spätne, retroaktívne). Preto ani nezakladá náhradové nároky v dôsledku nariadených opatrení, majúcich základ v derogovaných ustanoveniach uplatnených voči adresátom v období, keď sa na tieto ustanovenia vzťahovala prezumpcia ich súladu s právnymi predpismi vyššej právnej sily“ (uvedeným argumentoval v odvolacom konaní žalobca). Tento právny záver však nemožno vykladať absolútne. V kontexte posudzovaného prípadu odvolací súd považuje za potrebné prihliadať na to, že v danom prípade derogovaná protiústavná norma upravuje vzťah medzi orgánom verejnej moci a nositeľom základných práv a slobôd, pričom (Ústavným súdom SR) vyslovená derogácia bola učená v prospech žalovaného ako nositeľa základných práv a slobôd (východiskovo porovnaj Vojtíš, P.: Obnovení platnosti zrušeného zákona nálezhom Ústavného soudu, Časopis pro právní vědu a praxi 2011, ročník 19, č. 2, strana 170 až 181). V absolútnom ponímaní ani prípadná pravá retroaktivita v prípade vyslovenia protiústavnosti už zrušeného zákona a posúdenie predchádzajúcich skutkových konaní ústavne konformnou právnou normou s účinkami ex tunc na strane verejnej moci nezakladá porušenie princípu ochrany dôvery občana

v právo, prípadne zásah do právnej istoty, resp. nadobudnutých práv (porovnaj nález Ústavného súdu ČR sp. zn. PL.ÚS 38/06 zo dňa 06.02.2007). Je potrebné si uvedomiť, že v prípade vzťahov medzi jednotlivcom a štátom je za daných podmienok potrebné v prípade týchto vzťahov dať prednosť ochrane základných práv pred právnou istotou a dôverou v právo (porovnaj Bilišňanský, M.: Studia iuridica Cassoviensia, ročník 4.2016, č. 2, ISSN 1339-3995, strana 59 až 61). V kontexte vyššie uvedených úvah potom odvolací súd v rámci limitov, ktoré jednoznačne stanovil Ústavný súd SR vo vyššie uvedenom náleze, dospel k záveru, že uplatňovanie nároku podľa § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z. by v posudzovanom prípade fakticky malo za následok prehlbovanie zásahu štátu do práva jeho občana na základe právneho predpisu, ktorý je nesúladný s Ústavou Slovenskej republiky. Je potrebné zdôrazniť, že štát (štátny orgán) môže pri uplatňovaní štátneho donútenia konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (článok 2 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Vo vzťahu k ústavným právam občanov teda samozrejme neplatí argumentum a contrario, t.j. že by boli dovolené mimo ústavou garantované základné práva štátne intervencie do správania občanov, opierajúce sa o donútenie. Občan má teda slobodu konania, okrem správania, ktoré je výslovne zakázané právnymi normami. V kontexte vyššie uvedeného by potom priznanie nároku žalobcovi malo za následok „presah“ postihu uloženého žalovanému na základe neskôr vyslovenej protiústavnosti právnej normy aj v období, kedy už je objektívne vyslovený príslušným nálezom Ústavného súdu SR nesúlad právneho predpisu s Ústavou SR. V kontexte uvedeného je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné vykladať aj bod 196. nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS 4/2021-136, ktorý priznaním účinkov tomuto nálezu „ex nunc“ vyjadril premisu nielen vo vzťahu k ochrane štátu pred náhradovými nárokmi v dôsledku nariadených opatrení majúcich základ v derogovaných ustanoveniach a uplatnených voči ich adresátom (občanom) v období, keď sa na tieto ustanovenia vzťahovala prezumpcia ich súladu s právnymi predpismi vyššej právnej sily, ale aj v opačnom smere (napriek tomu, že ust. § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z. ako také nebolo vyhlásené za protiústavné), nakoľko nárok uplatňovaný žalobcom bezpochyby vyplýva z opatrení štátu, vychádzajúcich z ustanovení právneho predpisu, ktoré boli vyhlásené za nesúladné s Ústavou SR. Akceptáciou argumentácie žalobcu, pri reflektovaní na základné princípy právneho štátu, by potom došlo k formulovaniu ústavne neakceptovateľnej právnej konštrukcie, keď na jednej strane by štát nemohol byť postihnutý za následky, ktoré spôsobil svojím konaním vykazujúcim nesúlad s Ústavou SR a na strane druhej by sa mohol domáhať nárokov voči subjektom, ktoré boli adresátmi tohto zásahu, keď bol to práve štát, ktorý spôsobil tento stav.

11. Pokiaľ žalobca alternatívne navrhoval, aby súd v prípade, ak sa nestotožní s jeho argumentáciou o existencii zákonného nároku v zmysle § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z., priznal uvedený nárok titulom vydania bezdôvodného obohatenia, odvolací súd sa ani s touto argumentáciou nemohol stotožniť. Je potrebné poukázať na to, že žalovaný sa nepodrobil predmetnej karanténe dobrovoľne a táto mu bola zo strany orgánov štátu nariadená. Samotná skutočnosť, že žalovaný počas uvedenej karantény bol prijímateľom plnení zo strany štátu, a to vo forme poskytnutej stravy, nemožno bez ďalších relevantných skutočností považovať za bezdôvodné obohatenie. Vznik bezdôvodného obohatenia nemožno vyvodzovať iba z objektívnej existencie uspokojovania životných potrieb fyzickej osoby prijímaním potravy. Je zrejme, že žalovaný aj v prípade, ak by nebol umiestnený v nariadenej karanténe, musel objektívne prijímať potravu, avšak spôsoby zabezpečenia tejto potravy (či už z vlastných vypestovaných surovín, iných zdrojov, kúpy v maloobchodných predajniach, príp. aj zabezpečenia stravy prostredníctvom reštauračných zariadení), prípadne jeho rozhodnutie o charaktere prijímanej potravy a jej množstve by boli určované jeho rozhodnutím založeným na slobodnej vôli. Zabezpečenie potravy na základe jednostranného rozhodnutia zo strany poskytovateľa karantény za cenu stanovenú týmto poskytovateľom potom rozhodne nie je ekvivalentom zabezpečenia potravy na základe vlastného rozhodnutia (a to čo do kvality, ceny, príp. kvantity). Z uvedeného dôvodu potom žalobcom predložená kvalifikácia, ako aj kvantifikácia bezdôvodného obohatenia nevykazuje znaky správnosti a nemožno ju považovať za reálny podklad pre kvalifikovanie nároku ako bezdôvodného obohatenia, príp. jeho rozsahu.

12. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd potom rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 388 CSP, keďže neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie a ani na jeho zrušenie, zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol.

13. Odvolací súd sa ďalšími námietkami žalovaného nezaoberal, keďže ich preskúmanie by presiahlo rámec odvolacieho konania, nakoľko vyššie uvedené odvolacie námietky odvolací súd považoval za dôvodné.

14. Vo výroku o trovách konania odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 256 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, ako aj odvolacieho konania v rozsahu 100%, keďže žalovaný bol v spore v celom rozsahu úspešný. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa

rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)